

significa haver estat nomenat per a un càrrec civil –no polític, per entendre'ns–, com a fruit d'un consens de totes les institucions, sinó per la important dosi de pragmatisme que significa la seva gestió. Un alt dirigent convergent en un càrrec de gestió cultural pot ser un bon pont amb el Ministeri de Cultura i en general amb Espanya: ho prova per exemple l'intelligent acord amb Televisió Espanyola per retransmetre les òperes del Liceu, que permet donar dimensió estatal al teatre líric català sense comprometre res de la seva

autonomia. És clar que no tots els convergents valen per ser reconeguts en els alts càrrecs de gestió. Només uns pocs poden gaudir del consens entre les files del socialisme municipalista i de la confiança del Govern espanyol. I Jordi Pujol deu saber-ho, sobretot quan ha pogut comprovar com era de fàcil proposar el nom de Caminal i com de difícil –impossible– ha estat fer quallar la candidatura de Gabriel Ferrater en les altes esferes del Museu d'Art de Catalunya.

El pragmatisme cultural a Catalunya ja

no és exclusiu del maragallisme. És un canvi substancial que crea un nou equilibri del qual en queda exclosa –per ara– la dreta del PP, la del *fifty-fifty*, que prou va bramar en solitari en la polèmica del Liceu. Si aquesta relativa estabilitat del mapa de política cultural continua, potser que es puguin assolir sense debats inútils alguns dels grans projectes pendents. El Canal Liceu, la Casa de la Caritat i el 2001 per Barcelona en són tres exemples recents del nou clima; el Museu d'Art Contemporani tota una pedra de toc. **Jordi Balló**

I ara el bacallà!

Fabià Estapé recorda, arran de les negociacions per a l'entrada de Noruega a la Unió Europea, el procés que dugué l'estat espanyol a ser admès a Brussel·les.

Amb aquests països del Mercat Comú, o de la Unió Europea, com vulguin dir-los, no acabarem mai de sortir d'osques. Fa uns anys, molts, moltíssims –se'n recorden?–, el ministre espanyol d'Afers Estrangers que es deia Fernando María de Castiella y Maiz va enviar un 9 de febrer de 1962 una carta polida –faltaria més!– demanant l'obertura de negociacions amb els sis països del Mercat Comú. Com que el senyor Castiella no era un ximple ja s'adonava que de negociacions, negociacions, poques i escarransides.

Però heus ací que al Tractat de Roma, signat a la Vila Eterna –es diu així encara, oi?– hi havia un article mig amagat, em sembla que era el número 235, que preveia unes pseudonegociacions que no feien ben bé el pes però que podien passar per bou o bèstia grossa. I era aquest l'article a què es referiria la carta del senyor Castiella. Com deuen saber –especialment els assistents al Contuberni de Munic– no hi va haver cap resposta. Aleshores en un moment d'eixelabament vaig dir al Cercle d'Economia que la carta no havia rebut resposta segurament per excés de *franqueig!*

Després han passat els anys i s'ha comprovat que si un home tan destre com l'ex-ministre de Comerç Alberto Ullastres arrancà un conveni comercial més favorable per als interessos singularment industrials que varen preparar el camí –oh espirituals socis del Mercat Comú!– per a la nostra entrada, una vegada es

Pesca en alta mar. Aquest ha estat el gran escull per a Noruega.

complien les condicions de democràcia e *tutti quanti*.

Ja saben que durant la transició es van donar circumstàncies plenes d'avantatges. El senyor Leopoldo Calvo-Sotelo y Bustelo fou inclús ministre a Brussel·les; més endavant ho va ser l'home del FOR, Eduard Punset. Però la marxa vers l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea es va donar després de la victòria aclaparadora del PSOE a les eleccions generals del 28 de octubre; sé que Felipe González

deia a algun dels seus ministres: “Ara no es parla d'entrar al Mercat Comú, i ara és quan s'hi entrarà”. L'entrada –amb Portugal– per si els falla la memòria, va tenir lloc el 12 de juny de 1985 amb efectes de l'1 de gener de 1986.

Des d'aleshores uns quans països malden per entrar-hi però se'ls barra la porta. Em refereixo a Àustria, Suècia, Finlàndia, i fins fa poc Noruega. Els noruecs són repatanis en matèria del Mercat Comú. El mes de setembre de 1972 ja van mostrar la seva imatge (quan tant el volíem nosaltres!) per un referèndum que, perdonin, ja feia olor de peix.

El noruecs són molts dats a conservar els grans caladors àrtics on el bacallà es troba a cor què vols a cor què desitges.

Ara estan disposats a tot, fins i tots a ser com els seus veïns, contribuents “nets”, és a dir a pagar més del que cobrin.

Però res de tocar el bacallà. Un recorda que a començament de segle el mestre de tots els economistes espanyols, Antonio Flores de Lemus, assenyalava els béns “inferiors” per lliurar-los de l'Impost sobre el Cost i posava el bacallà en primer lloc!

Jo sols voldria ser optimista i recordar als noruecs que van entrar al Mercat Comú d'una capbussada. Quan van ser avisades les xocolateres d'Alacant que al Mercat Comú no s'admetia xocolata amb farina? I després, d'una manera o altra ens n'hem sortit.

Noruecs, deixeu en pau el vostre-nostre bacallà. **Fabià Estapé**